

Els tres presidents de Camps

Impressiona que les tres cares que aporta el PP valencià per a solucionar la seua crisi siguen aquestes. Entre els dies 17 i 19, han estat escollides les presidències provincials del partit, i hi ha hagut de tot excepte renovació. A Castelló, de fet, ha repetit l'etern Carlos Fabra, home que ha donat suport a Camps i que, per terribles acusacions de corrupció, es troba pendent d'una resolució judicial que pot arribar a traduir-se en pena de presó.

A València, en canvi, ha estat escollit president un personatge que es va posar molt clarament al servei de Camps per potenciar el seu propi poder personal: Alfons Rus, alcalde de Xàtiva, que ha substituït en la presidència provincial al zaplanista Serafín Castellano. Rus, un populista desbocat, s'ha vist immers recentment en una vergonyosa polèmica amb la Universitat de València quan va referir-se als seus professors com "*chupópteros y membrillos que siempre tienen la mano en el culo*". Ara diu que respecta la Universitat i que es controlarà la boca, però en canvi afirma públicament que ell no beu "cava català", sinó "cava valencià".

Finalment, al congrés d'Alacant el zaplanista José Joaquín Ripoll ha substituït l'encara més zaplanista Julio de España. Va ser l'únic congrés dels tres en què va aparèixer Zaplana, i en què Camps i la seua representació quedaren en mal lloc: per exemple, el representant del Consell a Elx, Manuel Ortuno, va ser expulsat de l'escenari del congrés per haver-se passat del temps d'exposició que li corresponia.

Com a conseqüència de la victòria zaplanista en aquest congrés, un dels pocs homes forts que li queden a Camps en el sud del país, l'alcalde d'Alacant, Luis

Díaz Alperi, no podrà a partir d'ara prendre decisions importants sense consultar el grup que domina el partit en la zona. Altrament li esclataria definitivament en la cara "la mare de totes les batalles", que és com ell, abans de la derrota del sector campista, es va referir al congrés d'Alacant.

Tres homes, tres problemes. En la guerra inacabable que Camps manté amb Zaplana per exercir el govern, ha hagut d'aliar-se amb polítics que no són del seu àmbit i del seu gust per aconseguir força. El cas més estrident el protagonitza Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló, que ha tornat a ser elegit president provincial del PP per un 98% de vots. Ara bé, això no ha estat suficient per esvaïr el rumor de presumptes irregularitats en la seua elecció: els seus contraris van arribar a dir que s'havien substituït paperetes amb insults a Fabra per d'altres que l'escollien com a president.

I tot quan fa un any que l'empresari Vicente Vilar, exsoci i examic de Carlos Fabra, l'acusava de cobrar subreptíciament una sèrie d'informes tècnics que mai no s'havien realitzat, i de rebre quantitats milionàries per agilitar llicències de productes fitosanitaris a través dels ministeris d'Agricultura i de Sanitat. La justícia investiga si, efectivament, les acusacions són certes, i si Fabra es valia dels seus càrrecs polítics i de la influència administrativa per a les seues martingales. Un fiscal ha dit que les acusacions que pesen sobre ell són "extremes" i "letals". Malgrat tot, Camps, en el congrés de Castelló, va protagonitzar una defensa moral —costa creure que fóra capaç— de Fabra amb enorme vehemència.

Els congressos provincials del PP al País Valencià s'han celebrat entre els dies 17 i 19 de desembre, i han elevat al cim tres barons populistes molt allunyats de qualsevol subtilesa. A Castelló, Carlos Fabra. A València, Alfons Rus. A Alacant, José Joaquín Ripoll. Només els dos primers són del sector de Francesc Camps. I potser, per ell, a mig termini, millor que no ho foren.

Alfons Rus i Francesc Camps, en el congrés provincial del PP a València. Rus va ser escollit president. Tot i que no és realment un home de Camps, aquest ha decidit aprofitar el seu populisme agressiu.

El PP tanca el seu congrés més mogut

El president del PP a Catalunya, Josep Piqué, no oblidarà fàcilment el congrés celebrat el 18 de desembre a Lleida. Segons el santoral era el dia de l'esperança, però la crispació va ser la nota dominant. El candidat oficial, Jordi Montanya, es va acabar imposant, però per un marge estretíssim, de només 38 vots, a Joan Barrios. L'anterior subdelegat del Govern a Lleida era el candidat de José Ignacio Llorens, exdiputat al Congrés i un dels líders de l'anomenada ala dura del PP (molt ben relacionada amb exministres com ara Francisco Álvarez-Cascos). Llorens, que és dels que no se'n calla ni una, va arribar a increpar Piqué i fins i tot el van haver de subjectar, segons van recollir les càmeres de Lleida Televisió. El president assegura que tanta crispació no té a veure amb el jove advocat Jordi Montanya, sinó que fa "anys" que el PP a Lleida "està dividit i fracturat". Tot i l'espectacle, el candidat derrotat, Joan Barrios, va ser felicitat per Piqué pel fet de no abandonar la sala com van fer d'altres acòlits de Llorens, i Montanya li va oferir un càrrec a la direcció provincial perquè "d'aquí hem de sortir de la mà". Bones paraules, però el fet és que la tensió es podia tallar amb un ganivet. Piqué es va referir a Llorens i als seus seguidors com "gent que no accepta la democràcia", i aquests van qualificar Piqué de "comunista", alhora que l'animaven a ingressar a les files de Convergència. "Si algú creu que es poden posar els interessos personals per sobre del partit, no té lloc al PPC", va concloure Piqué. Si l'exministre va ser dur, Llorens no es va quedar enrere i va denunciar trucades a compromissaris de membres de la candidatura rival "que simulaven trucar de part de Mariano Rajoy per demanar el vot per Montanya". I entre tants crits i insults, Barrios va mantenir les formes i va tractar de quedar en un segon pla, si bé no va dir si acceptava els oferiments de Montanya, que és fill del darrer alcalde franquista de Lleida i una persona propera a les directrius més progressistes i catalanistes de Piqué en el PP. *Anna Sàez*

Cosa que pot arribar a ser molt contraproduent, ja que la figura del president de la Generalitat quedaria molt ferida si la justícia acabara penalment amb Fabra. Camps ho sap, però creu que no pot fer altra cosa si vol dominar Castelló i evitar que Zaplana cobre forces en aquell territori.

A València, en certa manera, Camps ha passat per una situació semblant. Alfons Rus no és un dels seus homes, però s'ha descobert com un servidor agressiu i públicament molt fidel, i Camps pensa que se n'ha d'aprofitar. Però el problema és que Rus vol la Diputació de València, ara en mans del zaplanista i ultrablaver Fernando Giner, i això pot provocar una altra nova lluita intestina que desgasti encara més el Consell. Sobretot ara que a Alacant Camps ho té tot perdut, després del recent escàndol de la baralla a punyades que la seua gent va entaular amb els zaplanistes a Elx, i de la derrota que li va infligir Ripoll en el congrés.

Per tant, l'olor a una estranya incertesa amara encara el camí de Francesc Camps.

Joan M. Oleaque